

която стоялъ Николай Мистикъ, обявила тоя бракъ за недействителенъ, съ което лепнала неизличимо петно на „роденото въ порфира“ момче, което, освенъ това, се родило още преди брака. Презъ 907 год., т. е. още приживе на императора Лева евтимиститъ свалили патриарха Николая и го изпратили на тежко заточение. Затова пъкъ презъ 912 година, когато Николай отново билъ възвърнатъ на своята катедра, неговитъ привърженици въ заседанието на синода се нахвърлили върху Евтимия и, споредъ думитъ на лѣтописеца, „му изкубали честната брада“.

Имало слухове, че Симеонъ искалъ да заеме византийския престолъ. Патриархъ Николай му изпратилъ писмо, писано „не съ мастило, а съ сълзи“, обещаваъ му да поднови ежегодния данъкъ, но го заплашваъ съ отлжчване отъ църквата, ако българитъ биха поискали нѣщо повече. Симеонъ му изпратилъ доста подигравателенъ отговоръ. Презъ августъ 913 година, около три месеца следъ смъртта на Александра, той се явилъ съ силна войска предъ Цариградъ и съвсемъ заобиколилъ града откъмъ суша; неговитъ войски се разположили отъ Влахерна до Златнитъ врата и отъ Златния рогъ до морето. Като обградилъ града, той изпратилъ на младия императоръ писмо, което било радостно прието отъ управницитъ, които до тогава били въ пълно неведение относно неговитъ намѣрения. Тъ излѣзли начело съ патриарха, като взели съ себе си и младия императоръ, до Влахернскитъ врата, срещнали тукъ двамата Симеонови сина, Михаилъ и Петъръ, и се завърнали съ тѣхъ въ палатитъ, дето имъ било дадено блестяще угощение. Следъ това патриархъ Николай ималъ свиждане предъ града съ самия Симеонъ и водилъ съ него преговори за миръ. Дошли до съгласие относно брака на Константина Багренородни съ дъщерята на Симеона. По такъвъ начинъ българскиятъ князь се надѣвалъ, че ще управлява въ Цариградъ чрезъ своя зетъ, който билъ самичъкъ, нѣмалъ ни братя, ни сестри и билъ последенъ отъ своя родъ. Затова Симеонъ обещаваъ на патриарха пълненъ миръ и искрено приятелство и увѣрявалъ, че ще се унищожатъ всички спорове, всички поводи за съблазнь и съ Божия помощъ между гърцитъ и българитъ ще се утвърди наистина траенъ миръ, какъвто до сега не е бивалъ и какъвто не сж познавали предишнитъ поколѣния. Симеонъ и неговитъ синове били удостоени отъ византийцитъ съ „безбройни и огромни“ подарѣци. Бракътъ, поради младостта на императора, билъ отсроченъ за по-късно време и Симеонъ следъ тая щастлива демонстрация подъ стенитъ на босфорския градъ се завърналъ победоносно у дома¹⁶.

Но тоя небивалъ миръ скоро се свършилъ. Още на следната година майката на Константина Зоя, отстранена отъ палата още отъ Александра, успѣла да вземе управлението въ свои рѣце (914 г.). Тя веднага отстранила патриарха Николая отъ настояничеството и унищожила брачния договоръ съ Симеона.

Симеонъ почналъ да се готви за война въ грамадни размѣри. Войната се наченала презъ есенъта на 914 год. Българитъ не предприели веднага нападение на Цариградъ, ами пристѣпили къмъ покоряване на голѣмитъ византийски провинции на полуострова — одринска, солунска и драчка. Докато една частъ отъ войската действувала противъ Солунъ и Драчъ, Симеонъ самъ взелъ Одринъ презъ септемврий 914 година и го държалъ известно време. Византийцитъ побързали да сключатъ миръ съ арабитъ, събрали всички бойни сили въ столицата и се мжчили, макаръ и напраздно, да подигнатъ сърбитъ, маджаритъ и печенегитъ на война противъ българитъ. Едва презъ 917 година тѣ почнали настѣпателно действие и потеглили на право за Източна България. Левъ Фока началствувалъ надъ армията, а адмиралътъ арменецъ Романъ Лакапинъ надъ флотата. Направено било всичко